

**Eva' s
keuzes.
Het begin.**

Schrijver: Natascha Ankoné
Coverontwerp: Anton Selman
ISBN: 9789461931047
Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© : Natascha Ankoné

Proloog.

Mijn hele leven lang, en dat is lang, heb ik me afgevraagd of ik wel goede keuzes heb gemaakt. Nu, vele jaren later, kan ik er niets meer aan veranderen. Ik kan er alleen mee omgaan zoals het is.

Toen ik nog een tiener was en een mens, ging ik elk jaar met mijn ouders naar de camping.

Tijdens het eerste jaar leerden mijn zusje en ik onze vrienden kennen. We deden veel leuke dingen en hadden een hoop lol. Dat veranderde allemaal tijdens het derde jaar en werd ik zoals ik nu ben. Omdat het eerste jaar eigenlijk helemaal niet belangrijk is in dit verhaal, vertel ik alleen het leukste en belangrijkste. Over hoe we iedereen leerden kennen.

‘Hoeveel boeken neem jij wel niet mee?’ vroeg papa.

Ik wees naar een stapel van zes boeken voor me. ‘Alleen deze maar.’

Dat jaar hadden wij voor het eerst een seizoensplek op een camping. Elke dag suf voor de caravan zitten. Tenminste, dat dacht ik. Zonder veel zin pakte ik die vrijdag mijn koffer in.

Hij keek me verbaasd aan. ‘Wil jij die allemaal gaan lezen voor zondagavond?’

‘Laat die boeken toch thuis. Er zijn daar vast een heleboel kinderen,’ riep mama.

‘Ja, vast alleen van de leeftijd van Ilona en Jeffrey.’ Kwaad legde ik drie boeken terug in de kast.

We gingen naar een camping die aan een theatercamping grensde. Voor mijn jongere broertje en zusje zou er dus genoeg te doen zijn.

De eerste paar weken had ik gelijk. Elke dag ging ik met mijn zusje naar het zwembad en ’s avonds namen we ons broertje mee naar het theater. Mijn boeken las ik allemaal uit.

Al snel kreeg mijn zusje een vriendinnetje, Joan, ons achter buurmeisje op de camping. Met z’n drieën gingen we op pad.

’s Avonds begonnen we andere kinderen van het veldje mee te nemen naar het theater. Met een hele groep kleine kinderen en veel lol vertrokken we elke avond na het eten naar het theater. Maar elk weekend gingen er drie dikke boeken mee in mijn koffer en las ik ze allemaal uit voordat we weer naar huis gingen.

Mijn moeder noemde me een boekenwurm. Ik las geen boeken, ik verslond ze.

In de zomervakantie veranderde dat allemaal. Net als elke dag gingen we weer met z'n drieën naar het zwembad. Maar omdat ik geen zin had om te zwemmen, nam ik mijn boek mee en installeerde mezelf in een strandstoel. Al snel kreeg ik van mijn zusje te horen dat een aantal jongens hen aan het pesten waren. Veel aandacht besteedde ik er niet aan totdat we het zwembad verlieten. Ik keek nog even naar binnen en zag een jongen naar me zwaaien. Snel zwaaide ik terug, iets wat ik beter niet had kunnen doen. Mijn zusje werd hartstikke kwaad. Het was een van de jongens die haar en haar vriendin pestte. Een paar dagen gingen voorbij en de jongens bleven ze pesten en plagen. Terwijl ik het wel grappig vond en steeds hoi zei of naar ze zwaaide. Op een avond besloten we het roer om te gooien en gingen we samen met ze voetballen. Zo kwam het dat Alex, Peter en Sven onze vrienden werden. De rest van de vakantie gingen we elke dag met z'n zessen op pad. Zwemmen, kaarten, voetballen en naar het theater.

Het tweede seizoen

‘Papa, schiet nou even op We willen weg,’ gilde Ilona de trap op.

‘Hebben jullie al gepakt dan,’ riep hij terug.

‘Al uren geleden, pap. Schiet nou maar op.’

‘Hé Eva, hoeveel boeken neem je deze keer mee?’ vroeg hij plagend.

‘Ik neem er maar twee mee. Als het goed is zijn Joan en de jongens er ook,’ antwoordde ik.

Vandaag gingen we voor het eerst in lange tijd weer naar de camping. Net als mijn zusje keek ik uit naar het nieuwe seizoen. We waren dan ook blij dat het eindelijk zo ver was.

Vorig jaar hadden we Joan, Alex, Peter en Sven leren kennen en als het goed was waren ze vandaag ook op de camping. Nu maar hopen dat dit seizoen net zo leuk werd als het vorig seizoen. Nee, beter nog, het moest een super seizoen worden.

‘Komt Eva ook nog? We wachten op haar,’ hoorde ik Alex zeggen.

‘Ze komt er zo aan,’ antwoordde papa.

De vorige avond waren we zo laat op de camping aangekomen dat we alleen even hallo tegen iedereen konden zeggen en daarna alweer naar bed moesten. Vanmorgen was ik extra vroeg opgestaan, maar zoals altijd raakte ik ook deze ochtend verdiept in mijn boek en vergat ik de tijd.

‘Wat is er met jou gebeurd?’ hoorde ik papa vragen. ‘Je bent nogal gegroeid sinds de laatste keer.’

Snel kroop ik de tent uit en zag Alex voor de caravan staan. ‘Geweldig, jij ook al,’ lachte ik en liep naar hem toe.

‘Hé kleine. Ga je mee, ze wachten achter op ons,’ lachte hij terug.

‘Papa, waarom is iedereen zo groot geworden en ik niet?’

‘Sorry,’ zei hij. ‘Daar kan ik ook niets aan doen.’

‘Waarom moest jij nog groter worden?’ zei ik en keek naar Alex.

‘Ach, een troost, Peter is ook niet veel groter geworden,’ plaagde hij.

‘Nou, dat is een troost. Peter is bijna drie jaar jonger dan ik. Dan mag hij ook kleiner zijn,’ zei ik boos en liep weg. Waarom was iedereen nou groter geworden en was ik nog steeds klein. Zelfs mijn zusje die twee jaar jonger was dan ik, was bijna tien centimeter langer.

‘Ze wachten op ons bij de vijver,’ zei Alex toen hij naast me kwam lopen.

‘Nou, dan gaan we daar toch heen,’ zei ik en rende bij hem weg.

‘Hè, hè, dat duurde wel erg lang,’ riep Ilona.

‘Sorry, moest mijn boek echt uitlezen,’ antwoordde ik en gaf Joan een knuffel. ‘Leuk je weer te zien,’ fluisterde ik en liep naar de jongens toe. ‘Hé, lang niet gezien.’

‘Het duurde veel te lang,’ antwoordde Peter.

‘Ja, zeker nu jij zo nodig je boek moest uitlezen,’ lachte Sven.

‘Sorry, kon er niets aan doen. Hij was veel te spannend om weg te leggen,’ antwoordde ik en haalde mijn schouders op.

‘Wat gaan we vandaag doen?’ vroeg Joan.

‘Wat! Verveel je je nu al?’ plaagde mijn zusje haar.

‘Nee, dat niet, maar je weet dat ik niet van stilzitten houd,’ antwoordde Joan.

‘Zullen we gaan zwemmen?’ stelde ik voor en keek iedereen aan.

‘Goed idee. Bij ons over een half uurtje,’ riep mijn zusje en ze rende samen met Joan weg.

‘Tot zo,’ riep ik nog snel en rende achter mijn zusje aan.

‘Tot zo,’ riepen ze in koor terug.

‘Niet pesten en ook niet met koud water gooien,’ zei papa tegen de jongens toen ze ons kwamen halen.

‘Dat zullen we niet doen, meneer,’ antwoordde Alex en lachte naar papa.

‘Goed, we kunnen gaan,’ riep Joan en zwaaide met haar handdoek.

‘Doeg pap en mam,’ riep ik en begon vast te lopen. Ik wist dat als ik niet wegging, we over een half uur nog voor de caravan zouden staan.

‘Doeg pap en mam,’ hoorde ik de jongens in koor zeggen en begon te lachen.

‘Dat zijn jouw pap en mam niet,’ plaagde ik Alex.

‘Daar weet je niks van,’ antwoordde hij. ‘Misschien worden ze ook wel mijn pap en mam.’

‘Uhm nee, dank je,’ lachte ik en duwde hem zachtjes opzij.

‘Hoi. Mag ik met jullie mee?’ vroeg een jongen.

Verbaasd keek ik naast me en zag een verlegen jongen naar de vloer kijken.

‘Ow hoi Frans. Ik wist niet dat jij er ook al was. Jongens, dit is Frans,’ zei Sven.

‘Hallo,’ zei Frans verlegen en keek ons even aan.

‘Hoi, ik ben Eva,’ begon ik. ‘En dit zijn Ilona, mijn zusje, Joan, Alex en Peter.’ Terwijl ik Frans aan iedereen voorstelde, wees ik aan wie ik bedoelde.

‘We gaan zwemmen. Ga je mee?’ vroeg mijn zusje.

‘Ja. Dan moet ik wel even terug naar de caravan, maar dan zie ik jullie daar wel,’ antwoordde Frans en rende weg.

‘Waar ken jij hem van?’ vroeg Ilona nieuwsgierig aan Sven.

‘Zijn broer is een vriend van mijn broer,’ antwoordde hij.

‘Ow zo,’ antwoordde ze terug en haalde haar schouders op.

‘Zullen we nu even doorlopen. Volgens mij gaat het regenen,’ riep Joan en wees naar een dikke zwarte wolk in de lucht.

‘Doen we,’ riepen Alex en Sven in koor en liepen vast vooruit.

Langzaam slofte ik achter iedereen aan en keek naar de wolken. *Was er maar iemand van mijn leeftijd hier op de camping*, dacht ik en zuchtte even.

Van ons groepje was ik de oudste, wat op zich geen probleem was. We hadden de grootste lol samen. Maar iemand van mijn leeftijd erbij zou toch leuker zijn.

Eenmaal in het zwembad rende iedereen een kant op. Ik had niet veel zin om te zwemmen, dus belandde ik op een van de strandstoelen. Ik liet mijn blik over de menigte glijden en bekeek alles en iedereen. Aan de andere kant van het zwembad trok een jongen mijn aandacht. *Leuke jongen*, dacht ik en bekeek hem van top tot teen. Tot hij zich omdraaide. *Alex*, dacht ik verbaasd en voelde mijn wangen rood worden. *Foei, Eva, zo denk je niet over een vriend*, beet ik mezelf toe.

Ineens blokkeerde Joan mijn uitzicht. ‘Wij hebben ook niet veel zin meer om te zwemmen. Ga je mee?’

‘Ja, ik ga mee,’ antwoordde ik en stond op.

‘Wat is er?’ vroeg mijn zusje.

‘Niks, hoezo?’ vroeg ik verbaasd.

‘Je wangen zijn zo rood als tomaten,’ lachte ze en liep weg.

Snel raakte ik mijn wangen aan en merkte dat ze nog roder worden. *Leuk, dat kon er ook nog bij*.

‘Laten we zo gaan kaarten bij mij in de caravan.’ stelde Sven voor.

‘Goed idee,’ antwoordde mijn zusje. ‘We gaan ons eerst even omkleden.’

‘We komen wel naar jullie toe als we klaar zijn,’ zei Joan.

‘Is goed,’ zei Alex.

Snel liepen we naar de kleedkamer, droogden ons af en deden onze kleren aan voordat we naar de caravan terugrenden.

‘Dag heren,’ lachte ik en liep de stacaravan van Sven binnen.

‘Dag dames,’ lachte Sven en maakte een kleine buiging.

‘Oké, dat hoeft nou ook weer niet,’ zei mijn zusje en plofte neer op een stoel.

‘Als de dames allemaal even gaan zitten, kunnen we beginnen met het kaartkampioenschap,’ zei Peter en legde het pakje kaarten op tafel.

‘Wat gaan we vandaag doen? Pesten?’ plaagde Ilona.

‘Nee, Amerikaans jokeren,’ zei Sven.

‘Leuk,’ antwoordde Joan en stak plagend haar tong uit.

‘Dat vind ik nu een goed idee,’ zei ik en begon de kaarten te schudden.

‘Wat wil iedereen drinken?’ vroeg Sven. ‘Cola of iets anders?’

‘Cola,’ stemde iedereen mee in.

‘Ik ga lekker toch winnen,’ zei Ilona.

‘Dat dacht je,’ antwoordde ik en deelde de kaarten uit. Vorig jaar had ik bijna elk potje gewonnen, dus dit jaar zou het wel niet veel anders worden.

Tijdens het eerste potje werd het ineens eng stil. Iedereen was zo geconcentreerd bezig dat niemand zin had om iets te zeggen.

‘Kan iemand misschien de radio aanzetten? Deze stilte is echt niet normaal,’ zei Peter.

‘Druk hem maar aan,’ zei Sven tegen hem en knikt naar de radio.

De vertrouwde muziek van Metallica kwam uit de speakers. Spontaan begonnen we allemaal te lachen en keken Sven vragend aan.

‘Heeft die cd de hele winter in de radio zitten wachten,’ lachte ik vrolijk.

‘Nee, hij wou ook mee naar de camping, dus heb ik hem er vanmorgen weer ingedrukt,’ lachte Sven.

‘Nou, we hebben hem ook gemist en zijn blij dat hij weer mee is,’ lachte ik en stak plagend mijn tong uit.

‘Heb je mij ook gemist?’ vroeg Alex.

‘Ja, jou mis ik altijd,’ zei ik en keek naar de tafel.

‘Als kiespijn,’ giechelde mijn zusje.

‘Zo ongeveer wel ja,’ lachte ik en keek Alex even aan.

‘Ik ben uit,’ riep Joan blij.

‘Ow, dat is gemeen. Zoveel punten heb ik helemaal nog niet,’ klaagde Ilona.

‘Hoeveel punten heb jij, Eva?’ vroeg Peter.

‘Ik heb er 365,’ zei ik blij.

‘Verdorie, begint het jaar weer zo,’ lachte Alex. ‘Vorig jaar won jij ook elk potje met kaarten.’

‘Ik ben hier gewoon heel goed in,’ antwoordde ik en stak weer plagend mijn tong uit.

Speels gaf hij mij een schop onder de tafel door en keek mij diep in mijn ogen. *Ow geweldig*, dacht ik, *vooral niet rood worden*. Snel keek ik de andere kant op en begon de kaarten weer te schudden.

‘Weten jullie zeker dat we nog een potje doen? Je kunt ook direct opschrijven dat ik gewonnen heb,’ plaagde ik de rest en probeerde mezelf af te leiden. Ik wist niet waarom, maar steeds als ik naar Alex keek, voelde ik mijn wangen warm worden.

‘Echt niet, ik wil revanche,’ riep mijn zusje.

‘Ik ook,’ viel Frans haar bij.

‘Goed, daar gaan we weer,’ lachte ik en deelde de kaarten uit.

Weer viel er een lange stilte, maar gelukkig stond de radio aan zodat ik me op de muziek kon concentreren. Af en toe keek ik even naar de rest, maar ik probeerde voornamelijk naar mijn kaarten te kijken.

Ik wist dat Alex me de hele tijd aankeek, maar eigenlijk durfde ik niet goed terug te kijken. Meer vanwege de reactie die de rest zou geven, dan dat hij zou doen.

‘Uit met 390 punten,’ riep Peter blij.

‘Ik heb 345 punten,’ lachte Joan en gooide haar kaarten op tafel.

‘Ik heb 350 punten,’ antwoordde Frans.

‘En ik mag niet meer mee doen, 410 punten,’ lachte ik en ging achteruit zitten.

‘Jij speelt vals. Vanaf nu ben jij puntenschrijver en scheidsrechter,’ zei Alex en gaf me een pen en papier.

‘Oké,’ antwoordde ik en schreef iedereen zijn punten op.

‘Klaar,’ riep Sven na het tweede potje. ‘Iedereen speelt toch vals.’

‘Wat gaan we nu doen?’ vroeg Ilona zuchtend.

‘We kunnen gewoon naar muziek luisteren of voetballen,’ stelde Sven voor.

‘Laten we voetballen,’ zei Joan.

‘Na het theater. Kom zus, we moeten naar de caravan. Het eten is zo klaar,’ zei ik en stond op.

‘Wacht even, dan loop ik met jullie mee,’ zei Joan.

‘Tot straks,’ riepen we in koor en verlieten de stacaravan.

‘Volgens mij vindt Alex jou leuk,’ zei mijn zusje en duwde me opzij.

‘Hoe kom jij daar nou weer bij?’ vroeg ik en keek de andere kant op.

‘Omdat hij de hele tijd naar je kijkt,’ zei Joan. ‘Dat moet je wel gezien hebben.’

‘Nee, dat is me helemaal nog niet opgevallen,’ zei ik en begon iets sneller te lopen.

‘Ja, ja, volgens mij ben jij ook verliefd op hem,’ plaagde mijn zusje.

‘Tot straks,’ riep ik naar Joan en rende naar de caravan.

‘Zijn de dames ook klaar voor het theater?’ vroeg Sven.

‘We moeten nog even afwassen,’ antwoordde Ilona.

‘Maak je nuttig, pak een theedoek en help mee,’ plaagde ik.

Zonder enig commentaar te geven, hielpen Sven en Alex met afwassen.

‘Ik snap niet dat ze hier op de camping geen vaatwasser hebben,’ klaagde Alex.

‘Afwassen is zo erg nog niet,’ zei ik en keek naar mijn zusje. ‘Wij vinden het altijd wel gezellig, toch zusje?’

‘Ja, afwassen is helemaal niet zo erg. Vooral niet met wat hulp,’ lachte ze en stak plagend haar tong uit.

‘Dit is de laatste,’ lachte ik en zette een bord in het druiprek.

‘Gelukkig,’ zei Sven en droogde het bord af.

‘Dank je wel,’ zei ik en stapelde alles op.

‘Daar staat wel iets tegenover,’ zei Alex en wees naar zijn wang.

Snel en voorzichtig gaf ik hem een kusje.

‘Kom, we gaan,’ zei ik tegen Ilona en liep naar de kinderen die stonden te wachten.

Net als elke avond zaten we ook nu gefascineerd naar het theater te kijken en zongen we mee met alle liedjes.

‘Kom iedereen, dan gaan we weer terug,’ zei ik toen het theater was afgelopen en liep vast weg.

‘Brenge jullie de kinderen naar huis toe? Dan halen wij de bal om te gaan voetballen,’ zei Peter.

‘Goed, dan zien we jullie zo weer,’ riep Ilona en liep achter me aan.

‘Dat was wel een leuk verhaal vanavond,’ zei Joan.

‘Ja, we hebben dit nou al zo vaak gezien en toch blijft het leuk,’ antwoordde ik. ‘Alleen beroert dat die nummers in je hoofd blijven zitten de rest van de dag.’

‘Ja, maar ook wel weer erg leuk,’ lachte Ilona.

‘Pap, wij gaan voetballen,’ riep ik naar hem toen we langs de caravan liepen.

‘Is goed, niet te laat thuis zijn, hè,’ riep hij terug.

‘Doen we nooit,’ lachte mijn zusje en rende snel vooruit.

‘De jongens tegen de meisjes,’ gilte Ilona toen ze het veld oprende.

‘Ja, dat doen we,’ antwoordde Frans en schopte de bal naar Alex.

‘Ik sta wel in het doel,’ zuchtte ik en ging op mijn vaste plaats staan. Voetbal was nou niet echt mijn favoriete sport. Ik snapte er het nut niet van. Je rent achter een bal aan en als je bij de bal bent, schop je hem weer weg. Heel zinloos dus. Daarom was ik vrijwillig keeper en deed ik gezellig mee. ‘Niet vals spelen, hè,’ riep ik naar de overkant.

‘Doen we nooit,’ riep Sven terug. ‘Wij beginnen.’

‘Net als altijd,’ riep ik.

Al snel ging het er net zo aan toe als altijd. Mijn zusje schopte iedereen tegen de kuiten, omdat ze anders de bal niet kreeg en Joan draaide rondjes omdat ze geen zin had om te rennen.

‘Gaan de dames ook nog een beetje meehelpen,’ riep ik toen het al drie tegen nul was.

‘Doen we toch,’ riep Ilona en schopte Sven tegen zijn benen, waardoor bij onderuit ging.

‘Dat is vals spelen,’ lachte hij en rende achter mijn zusje aan.

‘Ilona stop,’ gilte ik hard. Ze rende recht op het handbalveld af waar het net nog hing.

‘Nee, ik stop niet,’ riep ze terug.

‘Stop nou, het net hangt er nog,’ riep Joan, maar het was te laat.

Ze rende vol in het handbalnet en viel achterover op de grond.

Vlug rende ik naar haar toe en knielde naast haar neer. ‘Gaat alles goed zusje?’ vroeg ik bezorgd en probeerde mijn lach in te houden. Op haar gezicht waren allemaal rode lijnen te zien, die samen vakjes vormden. *Echt iets voor mijn zusje*, dacht ik en beet op de binnenkant van mijn wang.

‘Nee, mijn gezicht doet zo’n pijn.’

‘We riepen nog dat je moest stoppen, maar je wilde niet luisteren,’ antwoordde ik. ‘Kom, dan gaan we naar papa en mama. Kan je er een koude doek op doen.’

‘Ja, dat is goed,’ zei ze en stond voorzichtig op.

‘Gaat alles goed met je?’ vroeg Frans bezorgd en keek toen verlegen naar beneden.

‘Het gaat wel,’ lachte mijn zusje. ‘Wij gaan naar de tent.’

‘Oké, is goed, we zien jullie morgen,’ zei Joan.

‘Doei,’ riepen we nog snel naar de anderen en liepen terug naar de caravan.

‘Wat is er met haar gebeurd?’ vroeg papa.

‘Ze rende tegen het handbalnet op,’ antwoordde ik en probeerde mijn lach in te houden.

‘Ja, dat is niet echt handig,’ lachte mama en haalde een koude doek op.

‘Zal ik je troosten door een frikadel voor je te halen?’ vroeg papa.

‘Ja, die lust ik wel,’ antwoordde mijn zusje en deed de koude doek op haar gezicht.

‘Dan ben ik zo terug,’ lachte papa en liep weg.

‘Eva, pak jij even de borden en mayonaise?’ vroeg mama. ‘Dan zet ik het yahtzeespel klaar.’

Snel liep ik de caravan in om de spullen te halen. Het was altijd leuk om ’s avonds met papa en mama spelletjes te doen. Vaak haalde mijn vader dan frikadellen of kroketten, zodat we iets warm konden eten voor het slapen gaan.

‘Daar is de snackbar weer,’ lachte papa en zette de tas op tafel.

Al snel hadden we de grootste lol en voelde Ilona zich weer wat beter. Alleen zoals altijd als het leuk is, gaat de tijd te snel.

‘Zo dames en nu is het tijd om naar bed te gaan,’ zei papa.

‘Oké,’ lachte ik en stond op van tafel. ‘Welterusten.’

De volgende ochtend werd ik wakker van een raar geluid. Geschrokken ging ik rechtop zitten en luisterde goed. *Bah onweer*, dacht ik en ging weer liggen.

‘Dames, worden jullie wakker?’ riep papa.

‘Ja,’ antwoordde ik en schudde mijn zusje door elkaar. ‘Wakker worden.’

‘Ja, ja,’ zuchtte ze slaapdronken en draaide zich weer om.

‘Van papa moet je nu wakker worden,’ zei ik en begon mijn kleren aan te doen.

Snel rende ik de tent uit en de caravan in. ‘Goedemorgen.’

‘Goedemorgen. We gaan zo naar huis toe,’ zei mama. ‘Dit is wel heel erg.’
Het regende en onweerde heel hard. Buiten lagen grote plassen en was er veel modder.

‘Wij gaan naar huis toe,’ lachte Joan toen ze de tent in kwam gerend. ‘Mijn ouders vinden dit te nat.’

‘Wij gaan ook naar huis,’ antwoordde ik. ‘Als Ilona uit bed kan komen tenminste.’

‘Ik moet weer terug. Tot volgende week.’

‘Tot volgende week,’ riep ik haar na.

We waren inmiddels wel gewend dat we soms eerder naar huis gingen door het weer. Zeg nou zelf. Op de camping staan, terwijl het regent en onweert, is ook geen pretje. Helemaal niet als het buiten maar een graad of tien is.

Dus we keken er nu ook niet raar van op dat we ook nu weer naar huis gingen.

Hemelvaartweekend

‘Zijn Eva en Ilona er ook?’ hoorden we die ochtend een stem vragen.

Verbaasd stak in mijn hoofd uit ons tentje en zag Alex staan.

‘Wat heb jij gedaan?’ vroeg papa hem plagend.

‘Niks hoor,’ zei hij, waardoor zijn stem ineens omhoog schoot.

‘Ow, wat schattig,’ riep ik en liep naar hem toe.

‘Dat is helemaal niet schattig,’ zei Alex boos en keek naar de grond.

Voorzichtig gaf ik hem een kus op zijn wang. ‘Ik vind van wel.’

‘Getverderrie,’ lachte pap. ‘Gaan jullie maar ergens anders lopen kwijlen.’

‘Ik gaf hem alleen maar een kusje,’ zei ik boos en liep weg.

Al een paar weken plaagde papa mij. Volgens hem was ik verliefd op Alex,

maar ik wist van niks. Nou ja, ik vond hem wel leuk en af en toe kreeg ik

kriebels in mijn buik, maar hij was een vriend. Daar kon je toch niet verliefd

op worden?

‘Kom, dan gaan we naar Sven toe,’ zei Alex toen hij me inhaalde. ‘Ilona komt als ze klaar is.’

Voorzichtig pakte hij mijn hand vast en zo liepen we over de camping.

‘Goedemorgen deze morgen,’ hoorden we Peter ineens roepen.

‘Goedemorgen. Wat ben jij vrolijk,’ riep ik terug.

‘Weet je het dan nog niet? Peter is verliefd op Joan,’ plaagde Alex hem.

‘Ik kan er ook niks aan doen dat ik meiden aantrek zoals stroop de bijen,’

antwoordde Peter arrogant.

‘Jakkas,’ zei ik en rende naar Sven toe.

‘Wat is jakkas? Jullie lopen ook hand in hand,’ riep Peter me achterna.

Ja, daar had hij wel een punt, maar dat was toch anders.

‘Plagen ze je weer?’ lachte Sven.

‘Nee, maar heb je al gehoord dat Peter verliefd is op Joan?’

‘Ja en,’ antwoordde hij.

‘Peter zei dat hij meiden aantrok zoals stroop bijen. Bah,’ zei ik en trok er een vies gezicht bij.

‘Ach, zo erg is het niet. Ik vind jouw zusje stiekem ook erg leuk.’

‘Geweldig, dat kan er ook nog bij. Succes met haar, zou ik zeggen.’

Verbaasd stak mijn zusje haar hoofd om de heg. ‘Wie moet succes hebben met wat?’

‘Sven vindt je leuk,’ antwoordde ik en rende snel weg.

‘Dank je wel, hoor,’ zei Sven boos en rende achter me aan.

‘Help help,’ gilte ik lachend en verstopte me achter Alex.

‘Ik red je wel,’ lachte hij en gaf Sven een duwtje.

‘Laat maar, ik zal je vriendin niet plagen,’ zei Sven en liep naar Ilona.

‘Wat staat er voor vandaag op de planning?’ vroeg ze.

‘Laten we bij de grote plas gaan kijken. Daar zijn we dit jaar nog niet geweest,’ antwoordde Peter.

‘Goed idee,’ antwoordde Sven. ‘Dan kan iedereen gezellig hand in hand lopen.’ Plagend stak hij zijn tong naar me uit.

‘Dat vind ik nou zo leuk aan jou,’ plaagde ik en pakte zijn hand vast.

Snel trok hij zijn hand uit de mijne en rende hard weg. Lachend liepen we achter hem aan naar de grote plas. We moesten door een vrij dik bos, iets wat ik niet graag deed. Overdag viel het nog wel mee, maar ’s nachts hoorde je vaak geluiden die je niet kon plaatsen.

‘Ik wil graag een konijntje,’ riep Ilona toen ze er een paar voorbij zag lopen.

Als een gek begonnen Peter, Frans en Sven achter de beestjes aan te rennen.

‘Laat die arme diertjes toch met rust,’ riep ik boos.

‘Wil jij geen konijntje dan?’ vroeg Alex verbaasd.

‘Jawel, maar geen één uit het wild. Die moet je gewoon met rust laten.’

‘Daar zit wat in,’ antwoordde hij.

‘Weet je nog dat ze hier vorig jaar aan straatracen deden,’ riep Peter ineens.

‘Hoezo?’ vroeg Ilona.

‘Misschien doen ze het dit jaar weer. Zullen we vanavond gaan kijken?’ stelde hij voor.

‘Leuk idee,’ hoorde ik Joan zeggen.

‘Ik denk dat we dat dan vanavond gaan doen,’ lachte Alex.

‘Jippie,’ zei ik zuur en liep de andere kant op.

‘Vind jij dat dan niet leuk?’ vroeg Alex verbaasd.

‘Je weet toch dat ik niet van auto’s houd en ook niet om in het donker door dit bos te lopen.’

‘Dat weet ik en daarom ga ik ook mee. Dan bescherm ik jou tegen enge monsters,’ lachte hij en kuste me zachtjes op mijn wang.

Snel keek ik de andere kant op, want mijn wangen werden alweer rood.

Waarom deden ze dat toch steeds, dacht ik en liep bij hem weg.

Na een rondje om de plas te hebben gelopen waren we er ook alweer flauw van en besloten terug te gaan naar de caravan.

Die avond liepen we terug naar de plas om te kijken naar de straatracers.

‘Waarom moest jij nou zo nodig gillen toen dat hertje langs liep,’ riep ik naar mijn zusje.

‘Hij kwam zomaar ineens uit het niets,’ zei ze boos en pakte de hand van Sven vast.

‘Hertjes doen je helemaal niets,’ zei ik en schudde mijn hoofd. Zien we eindelijk een hert in het bos, gaat ze gillen.

‘Ik dacht dat jij bang was in het donker, maar je zusje is een slag erger,’ fluisterde Alex in mijn oor.

‘Ja, zij vindt hier alles eng volgens mij,’ lachte ik.

‘En jij niet,’ lachte hij. Zijn ogen fonkelden van plezier.

‘Nee, alleen de enge dingen,’ antwoordde ik en liep weer verder.

‘Ik denk dat jij te veel boeken leest,’ lachte hij.

‘Nee hoor. Juist veel te weinig.’ Ik stak plagend mijn tong uit en pakte zijn hand vast. *Raar, dacht ik, dit voelt wel heel fijn.*

‘Volgens mij is hier vanavond niets aan de hand,’ riep Peter naar ons. ‘Wat gaan we nu doen?’

‘Laten we gewoon even bij de plas kijken,’ riep Joan. ‘We zijn hier nu toch.’

‘Doen we,’ riep ik terug.

‘Wat is daar nu te zien?’ vroeg Ilona verbaasd.

‘De sterren,’ antwoordde ik en haalde mijn schouders op.

‘Welke ster vind jij de mooiste?’ vroeg Alex een poosje later. We waren op het gras gaan liggen naast het water en keken naar de sterren.

Ik wees naar een ster die veel feller scheen dan de rest. ‘Die hele felle daarboven.’

‘Die vind ik ook wel mooi,’ lachte Alex en gaf me weer een kusje op mijn wang.

Verbaasd draaide ik mijn hoofd om en keek hem aan. *Volgens mij vind hij me echt leuk*, dacht ik en voelde mijn wangen rood worden. Langzaam ging ik rechtop zitten en keek om me heen. *Sommige dingen zien er in de schemering veel leuker uit*, dacht ik, en keek naar het water en het bos. Ineens trok iets in de bosjes mijn aandacht. Een jongeman stapte uit de bosjes te voorschijn, glimlachte even en draaide zich toen weer om. Langzaam haalde ik mijn schouders op en keek weer naar Alex.

‘Wat is er?’ vroeg hij verbaasd.

‘Ik zag daar net een jongen uit de bosjes stappen en hij lachte. Was vast voor iemand anders bedoeld.’

‘Dat denk ik ook. Er zijn meer mensen die naar de sterren willen kijken.’

Plagend stak hij zijn tong uit.

‘Haha, grappig hoor,’ zei ik en gaf hem een stomp in zijn zij. ‘Die twee zijn hier alleen maar om vies te doen.’ Ik wees snel naar twee mensen verderop die aan het zoenen waren.

‘Wat is daar nou weer vies aan?’ Snel ging hij rechtop zitten en keek me lange tijd aan, waarna hij me kustte. Op mijn lippen deze keer. Langzaam ging hij weer achteruit zitten en glimlachte. ‘Was dat vies?’ vroeg hij.

‘Nee, dat was niet vies,’ wist ik uit te brengen. Mijn hart ging als een gek te keer.

Voelde je je zo als je verliefd was? vroeg me ik af. Veel tijd om te denken kreeg ik niet.

Voorzichtig leunde Alex weer voorover. Nu ik wist wat hij van plan was, deed ik hetzelfde en kuste hem terug. Deze keer was het langer en anders, met meer gevoel zeg maar.

Giechelend liet ik me op mijn rug vallen en keek naar de lucht. Nu wist ik het zeker, ik was verliefd.

Ineens klonk er een harde grom uit het bos, het klonk als een grom en een gil in een, echt heel eng.

Geschrokken ging ik weer rechtop zitten en keek naar Alex. ‘Hoorde jij dat ook?’

‘Wat was dat?’ fluisterde hij. Ook hij was geschrokken.

‘Weet ik niet,’ zei ik met benepen stemmetje.

‘Ik denk dat we beter terug kunnen gaan,’ zei Peter en pakte Joan haar hand.

‘Ja, dat doen we,’ antwoordde mijn zusje.

Toen we wegliepen keek ik nog even naar de plas. Ineens zag ik de jongeman weer staan. Hij zwaaide even naar me en verdween toen weer tussen de bomen.

Heel raar, dacht ik en liep weer verder. Snel pakte ik de hand van Alex en kneep er even zachtjes in. Hij keek me lachend aan en trok me iets dichtër naar zich toen. Ik voelde me ineens zo vrolijk en veilig dat ik wel kon huppelen. En dat deed ik dan ook zonder dat ik er erg in had. Ik liet zijn hand los en huppelde een stukje vooruit door het bos.

‘Kom hier,’ gilde mijn zusje. ‘Ben je gek geworden?’ Ze keek me kwaad aan.

De rest van de groep keek ook alsof ze een spook hadden gezien.

Lachend huppelde ik terug naar Alex en pakte zijn hand weer vast. ‘Sorry hoor.’

‘Jij was toch bang in het enge, donkere bos?’ vroeg Alex.

‘Het is hier ook eng, maar daarom kan ik toch nog wel huppelen,’ zei ik.

Waarom maakte iedereen daar een drama van. Laat me toch lekker vrolijk zijn, dacht ik.

‘Je weet niet wat voor eng beest daarnet gromde. Straks komt hij hierheen,’ zei mijn zusje in paniek.

‘Sorry, ik zal het niet weer doen,’ antwoordde ik en schudde mijn hoofd. *Als dat beest echt achter ons aan was gekomen, was hij hier al lang geweest*, dacht ik.

Zonder nog een woord te zeggen, liepen we verder naar de camping. De jongens lieten we achter bij de stacaravans en wij, dames, liepen verder naar onze caravan.

De volgende ochtend liepen we naar Joan. ‘Goedemorgen, Joan.’

‘Goedemorgen,’ riep ze terug. ‘Wat zijn jullie vrolijk.’

‘Ja. Pap heeft ons net zakgeld gegeven,’ antwoordde mijn zusje. ‘En nu wil ik natuurlijk heel graag snoep kopen.’

‘Jij en je snoep,’ lachte Joan. ‘Dan moeten we maar naar de campingwinkel.’

‘Waarom moeten we naar de campingwinkel?’ vroeg Sven.

‘Omdat we zakgeld hebben gekregen en mijn zusje nu snoep wil kopen,’ antwoordde ik.

‘Jij ook altijd met je snoep,’ plaagde Alex haar. ‘Als jullie nou even wachten, halen wij ook geld op.’

‘Tot zo,’ antwoordde Ilona en keek naar mij. ‘Wat ga jij kopen dan?’

‘Ik weet het nog niet,’ antwoordde ik. ‘Ik denk dat ik zo wie zo wat bewaar.’

‘Voor een nieuw boek,’ zei ze.

‘Dat ook en voor straks, als het warmer is. Dan kan ik tenminste een ijsje kopen.’

‘Ik heb vijf euro gekregen,’ zei Joan. ‘Ik moet er alleen wel tot zondag mee doen.’

‘Dat is nog drie dagen dus,’ zei Ilona. ‘Dat komt wel goed toch.’

‘Wij hebben ook maar vijf euro hoor,’ zei ik tegen Joan. Snel keek ik mijn zusje aan en schudde mijn hoofd. Het was niet aardig om te zeggen dat we tien euro hadden gekregen, terwijl Joan maar vijf euro had.

‘Ik vond net vijf euro in het toiletgebouw, dus daar kunnen we samen een ijsje van halen,’ zei ze. Dat was typisch mijn zusje. Als een vriendin verdrietig was, probeerde ze haar altijd op te vrolijken, ook al betekende dat dat ze zelf minder had.

‘Dat vind ik heel lief van jou,’ zei Joan en gaf mijn zusje een knuffel.

‘Waarom knuffelen jullie elkaar?’ vroeg Sven en kwam naast me staan.

‘Meidengeheim,’ lachten mijn zusje en Joan tegelijk.

‘Dan hoeven we dat niet te weten,’ zei Alex. ‘Zullen we dan maar gaan?’

‘Jup,’ antwoordde ik en liep voorop.

‘Volg moeder gans,’ lachte Peter.

‘Ja, kom op kindertjes, even opschieten,’ plaagde ik hem en liep verder. *Ach ja, aangezien ik de oudste was, moest ik toch op iedereen passen hè*, dacht ik en begon te lachen.

Eenmaal in de winkel rende iedereen al snel een kant op.

‘Wat ga jij kopen?’ vroeg Alex en pakte mijn hand vast.

‘Deze,’ antwoordde ik en pakte een zak met salmiaklolly’s.

‘Jij ook altijd met je lolly’s,’ lachte hij en pakte een zak chips.

‘Krijg je thuis niets te eten,’ plaagde ik hem.

‘Jawel, maar een zak chips kan er altijd wel in.’

‘Daar moet ik je gelijk in geven.’

‘Ik ben klaar,’ riep mijn zusje en liep naar de kassa.

‘Wat heb jij allemaal gekocht?’ vroeg ik haar verbaasd.

‘Niet zo veel,’ antwoordde ze. ‘Alleen maar chips, dropjes, zure matten en chocolaatjes.’

‘Ga je picknicken?’ vroeg Frans.

‘Hé, dat is een leuk idee. We gaan zo achter bij de plas picknicken,’ lachte Joan.

‘Dat is zeker een leuk idee,’ antwoordde ik en liep terug naar het schap met chips. Ik kon moeilijk met alleen een lolly bij de anderen gaan zitten.

‘Toch maar een zak chips,’ zei Alex die achter me aanliep.

‘Ja, als we dan toch gaan picknicken, wil ik ook een zak chips. Anders voel ik me zo alleen.’

‘We kunnen ook samen picknicken,’ zei Alex en kuste me zachtjes.

‘Leuk idee, maar nee, dank je,’ antwoordde ik en liep terug naar de kassa.

‘Als we willen picknicken, hebben we wel een kleed nodig,’ zei Joan.

‘En drinken,’ antwoordde Sven.

‘Als jullie nou eens voor het drinken zorgen, dan regelen wij een kleed,’ lachte ik.

‘Oké,’ antwoordde Peter. ‘We zien elkaar zo achter bij de vijver.’

‘Doei,’ zeiden Joan, Ilona en ik in koor en liepen richting de caravan.

‘Als jullie nou rechtdoor lopen, dan haal ik het kleed,’ stelde ik voor en gaf mijn chips aan mijn zusje.

‘Oké,’ zei ze en liep rechtdoor.

Snel rende ik de andere kant op. Ik wist dat als mijn ouders al het eten zagen dat mijn zusje had gekocht, ze problemen zou krijgen en dat wilde ik niet. Dus offerde ik mezelf maar weer op.

‘Hoi,mam,’ lachte ik.

‘Wat heb jij gekocht?’ vroeg mama.

Lachend maakte ik de zak lolly’s open en gooide er een naar haar toe.

‘Alsjeblieft.’

‘En wat heeft je zusje gekocht?’ vroeg papa.

‘Daar zeg ik niks over,’ antwoordde ik en legde de lolly’s in mijn tent.

‘Wat gaan jullie nu doen dan?’ vroeg mama.

‘Picknicken achter bij de vijver,’ antwoordde ik en pakte het kleed. ‘Ik ga weer.’

‘We eten om vijf uur,’ riep mama me nog snel achterna.

‘En zorg ervoor dat je zusje niet te veel snoept,’ riep papa.

‘Gelukt,’ lachte ik toen ik bij Joan en Ilona was.

‘Laten we dan maar snel naar achteren gaan,’ zei Ilona.

‘Ja, voordat de jongens alles al opgegeten hebben,’ lachte Joan.

Zo snel we konden liepen we naar de vijver in de hoop dat de jongens er nog niet waren.

‘Haha, wij zijn eerder,’ zei mijn zusje en legde het kleed op de grond.

‘Nee hoor. Wij zijn er ook al,’ zei Peter en plofte neer op het kleed.

‘Dat zien we,’ lachte Ilona en ging naast hem zitten.

‘Dus we gaan hier zitten en ons vol eten met chips,’ zei ik toen iedereen zat.

‘Ja, goed idee, hè,’ antwoordde Alex.

‘Daar kan ik me wel in vinden,’ lachte ik en ging naast hem op het kleed zitten. Voorzichtig maakte ik mijn zak chips open en pakte er een handvol eruit. Het zou echt iets voor mij zijn als alle chips op het kleed belandde.

‘Weet je, eigenlijk duren de weekenden veel te kort,’ zei Ilona.

‘Daarom hebben ze ook Hemelvaart en Pinksteren uitgevonden. Dan bestaat het weekend uit vier dagen,’ antwoordde Peter. Verbaasd keken we hem aan.

‘Ik weet ook wel dat het helemaal niets met Hemelvaart en Pinksteren te maken heeft, maar het is wel waar,’ zei hij.

‘Daar heb je gelijk in en gelukkig hebben we daarom ook een grote vakantie. Kunnen we ook langer op de camping zijn,’ antwoordde ik.

‘Konden we maar altijd op de camping zijn,’ zuchtte Ilona en keek naar de lucht.

‘Nee, ik vind dit veel leuker. Dan blijft het tenminste speciaal en leuk,’ zei Joan.

‘Ik ga even een rondje lopen, want mijn billen slapen,’ lachte ik en stond op.

‘Ik loop wel even mee,’ zei Alex en stond ook op. ‘Waar gaan we heen?’

‘Rondje om de vijver.’

‘Dan doen we een rondje om de vijver,’ antwoordde hij.

Langzaam liep ik voor hem uit, richting het bos. ‘Zou jij echt de hele week hier op de camping willen zijn?’

‘Ja, dat lijkt me heel erg leuk. Geen school, geen verplichtingen, alleen maar doen wat we zelf willen en elke dag bij jou zijn.’

‘Ik denk dat het heel saai wordt op den duur,’ zei ik. ‘En school heb je nodig voor later.’

‘Ik vind het maar onzin. Je leert helemaal niets op school en ze zeuren echt alleen maar.’

‘Ach, dat valt ook wel mee,’ lachte ik. ‘Later als je groot bent, ben je heel blij met je opleiding. Dan hoef je geen putjesschepper te worden op de Noordzee.’

‘Daar is anders niets mis mee, hoor. Dan kan ik lekker rustig aan doen.’

‘Nee, dank je. Ik leer lekker verder. Dan heb ik straks een echte baan.’

‘Maar als je altijd op de camping bent, zie je mij wel vaker,’ lachte Alex.

‘Ik denk dat we dan heel snel flauw van elkaar zullen zijn.’

‘Onze ouders zijn ook nog niet flauw van elkaar en die zien elkaar ook elke dag.’

‘Dat is waar,’ zei ik en keek hem even aan.
‘Blijven we de hele tijd lopen of gaan we ook nog zitten,’ zei Alex toen we aan de overkant van de vijver waren.
‘We blijven lopen, want mijn billen doen nog steeds pijn.’
‘Kunnen we niet heel even gaan zitten?’
‘Jij mag best zitten, maar ik ga lekker verder wandelen,’ zei ik en liep verder.
‘Ik kom er wel weer aan,’ antwoordde Alex en kwam achter me aangelopen.
‘We kunnen toch best wel even zitten?’
‘Doei doei,’ lachte ik en huppelde verder.
‘Zus,’ hoorde ik mijn zusje roepen.
‘Ja,’ riep ik terug en rende naar haar toe.
‘Papa was hier net we moeten terug naar de caravan,’ zei ze.
‘Waarom dat nou weer?’ vroeg ik.
‘Omdat we naar huis gaan,’ zuchtte ze.
‘Nu al?’ riep ik verbaasd. ‘Nou, dan gaan we maar die kant op.’
‘Ja, laten we maar eens kijken wat er aan de hand is,’ zei mijn zusje en liep met me mee.
‘Hoi, papa waar is de brand?’ lachte ik toen we bij de caravan aankwamen.
‘We gaan naar huis toe, want jullie broertje is ziek,’ zei mama.
‘Is hij nog steeds ziek dan?’ vroeg ik.
‘Ja, nog steeds. Daarom gaan we naar huis,’ zei papa. ‘Gaan jullie vast jullie spullen pakken. Dan kunnen we weg.’
‘Oké,’ zuchtten we in koor en pakten onze spullen. Toen ik klaar was, rende ik nog snel even naar Joan toe om te vertellen dat we weg gingen.
‘Waarom gaan jullie naar huis?’ vroeg Joan.
‘Omdat Jeffrey ziek is,’ antwoordde ik.
‘Balen zeg.’
‘Daar ben ik het helemaal mee eens. Zeg je even tegen de jongens waarom we weg gaan?’
‘Ja, doe ik.’
‘Dank je. Ik moet nu weer terug, want we gaan weg.’
‘Oké. Doei,’ zei ze verdrietig.
Snel draaide ik me om en rende terug naar de caravan. Waarom moest hij net nu ziek zijn? Het was heerlijk weer en we hadden zo’n lol. Nou ja, gelukkig duurde het niet zo lang meer en dan hadden we zomervakantie.

De zomervakantie

‘Neem je geen boeken mee,’ lachte papa toen we onze koffers inpakten. Lachend pakte ik drie dikke boeken van mijn bed en liet ze aan papa zien. ‘Ik kan niet zonder mijn leesvoer hoor, pap.’

‘Ik begon me al zorgen te maken,’ zei hij en liep de kamer uit.

Die ochtend was ik nog druk bezig om mijn koffer te pakken. We hadden zomervakantie, dus gingen we naar de camping en ik had er veel zin in.

‘Heb je alles?’ vroeg mama.

‘Ik denk het wel,’ antwoordde ik. Snel liep ik het lijstje nog eens langs dat in mijn hoofd zat. Broeken, T-shirts, bikini, sokken, pyjama. Ow, die was ik dus vergeten. Ik haalde mijn pyjama uit de kast en deed hem ook in de koffer.

‘Ik ben klaar,’ gilte mijn zusje. ‘Gaan we nu weg?’

‘Nee, nog even wachten. Ik moet alles nog even in de auto zetten en dan kunnen we weg,’ antwoordde papa en nam haar koffer mee naar beneden. Snel liep ik achter hem aan met mijn eigen koffer, zodat hij hem ook in de auto kon zetten. ‘Alsjeblieft pap,’ lachte ik en gaf hem de koffer.

‘Weet je wel zeker dat hier alleen maar drie boeken in zitten.’

‘Ja pap, zeker weten.’ Plagend stak ik mijn tong uit. Sinds vier weekenden was Alex mijn vriendje, zodat ik met meer plezier naar de camping ging dan de andere keren. *Wordt dit toch een leuker jaar dan vorig jaar*, dacht ik.

‘Dames, kleine meneer. We vertrekken naar de camping,’ lachte mijn vader toen we weg reden.

‘Pap, we zijn iemand vergeten,’ lachte ik. ‘Er zit nog iemand te wachten bij het hek.’ Ik wees snel naar achteren toe. Onze hond zat nog net zo netjes te wachten als een half uur geleden toen we alles inpakten.

‘Domme papa,’ lachte mijn kleine broertje.

‘Hele domme papa,’ zeiden we in koor.

Snel draaide hij de auto om en reed terug naar huis.

‘Sorry, vriend,’ zei hij tegen de oude lobbies en zette hem achterin de auto.

‘Hebben we nu echt alles?’ vroeg pap.

‘Ja, volgens mij hebben we nu iedereen bij ons,’ lachte mama.

‘Gelukkig maar, anders moesten we weer terug.’

‘Kom,’ zei ik tegen Ilona. ‘Laten we eens gaan kijken wie er al is.’

‘Doen we,’ lachte ze. Snel liepen we het veldje af op zoek naar Joan.

‘Hoi,’ riepen we in koor. ‘We zijn er weer.’

‘Hoi,’ riep Joan terug. ‘Zijn jullie echt geen tweeling?’

‘Leuk hoor,’ zei mijn zusje kwaad. Iedereen dacht altijd dat mijn zusje en ik een tweeling waren, omdat we vaak dingen tegelijk zeiden. Maar wij vonden dat allesbehalve leuk.

We leken helemaal niet op elkaar en ondanks dat ik twee jaar ouder was, was zij groter dan ik. Hoe konden mensen dan zeggen dat we een tweeling waren?

‘Wat gaan we doen?’ vroeg Joan.

‘We gaan op jongensjacht. We gaan een hele grote vangen, want we zijn niet bang,’ lachte ik.

‘Die is goed,’ lachte Joan. ‘Maar het was toch een beer?’

Plagend stak ik mijn tong uit. Iedereen wist toch dat het oorspronkelijk een beer was.

Zo snel we konden liepen we naar de stacaravans van de jongens.

‘Ow, de jongens zijn er nog niet. Normaal zijn zij er altijd eerder dan wij,’ zei Ilona.

‘Dan gaan wij dames toch gezellig iets doen,’ lachte Joan.

Ik keek haar vragend aan. ‘Wat wil je doen dan?’

‘Laten we achter in de zon gaan liggen. Het is heerlijk weer,’ stelde ze voor.

‘Dat is een goed idee. Laten we direct teruglopen en een kleed halen,’ riep Joan en rende al vooruit.

Snel liepen we achter haar aan. We besloten direct onze bikini’s aan te doen. Konden we gaan zwemmen als het te warm werd.

‘Wat is het toch heerlijk stil zo zonder de jongens,’ zuchtte Ilona.

‘Helemaal mee eens,’ beaamde Joan. ‘Laten we er dan nog maar even van genieten voordat ze eraan komen.’

‘Te laat,’ hoorde ik Peter achter me zeggen.

‘Nee hè,’ lachte ik en trok een pruillip.

‘Doet je lip zeer? Wacht maar even.’ Voor ik het wist hing Alex over me heen en gaf me een kusje. ‘Beter zo?’

‘Ik denk het wel,’ zei ik plagend en keek hem uitdagend aan.

Snel gaf hij me nog een kusje en ging naast me liggen op het kleed.

‘Ik ga zwemmen,’ zei Joan en liep naar het water.

‘Wacht, ik ga mee,’ riep mijn zusje en rende achter haar aan.

‘Ik ook,’ riep Peter en rende achter de meiden aan.

‘Kijk nou wat je doet,’ zei ik plagend. ‘Je jaagt iedereen weg.’

‘Vind je dat erg dan?’ fluisterde hij in mijn oor.

‘Nee,’ giechelde ik. Voorzichtig draaide ik me op mijn buik en keek hem een poosje aan.

‘Wat is er?’ fluisterde hij ineens.

‘Niks,’ fluisterde ik terug en kuste hem heel zachtjes.

‘Dank je,’ zei hij en keek me even aan. ‘Lekker hè, zo zonder de rest.’

‘Heerlijk.’ Beaamde ik en kuste hem weer.